

הזרבן והתקוה

ספור על בית המקדש,
על אהבת ישראל, ועל
האור שאף פעם לא נכבה.

לפני שנים רבות,
עמד בירושלים בית
מקדש מפאר וקדוש.

הוא היה המקום
הכי קרוב להשם
יתברך בעולם כלו!

השכינה, שהיא
האור האלקי, שרתה
בתוכו והאירה
לכל עם ישראל.

בַּיָּמִים הָהֵם, הַיְּהוּדִים הָיוּ מְאַחֲדִים.
הֵם הִתְפַּלְּלוּ יַחַד, שָׁמְחוּ יַחַד בְּחֻגִּים, וְעָזְרוּ אֶחָד לַשֵּׁנִי.
כְּשֵׁישׁ אֶהְבָּה בֵּין אָנָּשִׁים, הַשֵּׁם שָׁמַח וְשׁוֹמֵר עָלֵיהֶם.

כְּשֶׁבָנוּ אֶת חוֹמוֹת הַמִּקְדָּשׁ, כָּל קְבוּצָה בְּנִתָּה חֵלֶק אַחֵר.
הַכֶּתֶל הַמַּעֲרָבִי נִבְנָה עַל יְדֵי הָאֲנָשִׁים הָעֲנִיִּים בְּיֹתֵר.
הֵם עָבְדוּ קָשָׁה מְאֹד בְּיָדֵיהֶם, אָבֵל עָשׂוּ זֹאת בְּאַהֲבָה
עֲצוּמָה וּבִמְסִירוֹת גְּדוֹלָה לַיהוָה.

אָבֵל עִם הַזְּמַן, מַשְׁהוּ עָצוּב קָרָה. אֲנָשִׁים הִתְחִילוּ לָרִיב.
בְּמָקוֹם לַעְזוֹר, הֵם כָּעָסוּ וְהִפְנוּ עֶרְף זֶה לָזֶה. וַיִּזְדָּבֵר
לְדַבֵּר הַזֶּה קוֹרְאִים "שְׂנֵאת חֲנָם".
כְּשֶׁהָאֱהָבָה נִעְלָמָה, גַּם הָאוֹר מְלַמֵּעַלָּה הִתְחִיל לִהְיוֹלֵשׁ.

בְּגִלַּל שְׁנֵאת הַחֲנָם וְהַמְּרִיבוֹת, עִם יִשְׂרָאֵל אֲבָד אֶת הַכּוֹחַ שְׁלוֹ.
הַנֶּשֶׁם אֶפְשָׁר לִצָּבֵא הָרוֹמָאִי, הַחֲזָק וְהָאֲכָזֵר, לְהִתְקַרֵּב לִירוּשָׁלַיִם.
הֵם הִקְיִפוּ אֶת הָעִיר וְרָצוּ לְהָרֵס אֶת הַכָּל.

זֶה הָיָה הַרְגֵעַ הָעָצוּב בְּיוֹתֵר. הָרוּמָאִים
הִחְרִיבוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְשָׂרְפוּ אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ!
הַמָּקוֹם הַקָּדוֹשׁ נִהְרַס, וְעֲנָנִים שֶׁל אָפֶר כָּסוּ אֶת
צֶעַר עַמֵּק מְלֵא אֶת הֵלֶב שֶׁל כָּלֶם.

הַיְּהוּדִים נֶאֱלָצוּ לַעְזֹב
אֶת הַבַּיִת שְׁלָהֶם וּלְצֵאת,
לְאֶרְצוֹת רְחוֹקוֹת.

הֵם הָלְכוּ בַּדְּרָכִים וּבָכוּ,
אֲבָל בְּלִבָּם שָׁמְרוּ
תַּפְּלָה:

הַשֵּׁם, שָׁמַר עָלֵינוּ!
אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שְׁיוֹם
אֶחָד נַחְזֹר הַבֵּיתָה.

הַרֹמָאִים רָצוּ לַהֲרֹס הַכֹּל, וַהֲבִיאוּ פְּטִישִׁים גְּדוֹלִים כְּדִי לְשַׁבֵּר גַּם אֶת
אֲבֵל אֵז קָרָה נִס עֲצוּם! מַלְאָכִים פָּרְשׁוּ כַּנְפֵי אוֹר עַל הַכֹּתֵל וְאָמְרוּ:
"הַכֹּתֵל הַזֶּה שֶׁנִּבְנָה בְּעֶמֶל וְאֶהָבָה – לֹא יִחָרַב לְעוֹלָם!"

בֵּית הַמִּקְדָּשׁ חָרַב, אֲךָ הַכֹּתֵל עֲמַד אֵיתָן.
הַקִּדּוּשׁ בָּרוּךְ הוּא הִרְאָה לָעַם יִשְׂרָאֵל שֶׁהָאֱלֹהִים אוֹהֵב אוֹתָם תָּמִיד.
מֵעוֹלָם לֹא זָזָה שְׁכִינָהּ מִכֹּתֵל מַעֲרָבִי. הָאוֹר הָאֵלֶּקִי נִשְׁאַר שָׁם כִּדִּי לָתֵת לָנוּ תְקוּהָ.

בְּמִשְׁךְ אֲלֵפִים שָׁנָה, יְהוּדִים
בְּכָל הָעוֹלָם לֹא הִפְסִיקוּ
לְחַלֵּם וּלְהַתִּב וּלְהַתְּפִלָּל.
סָבִים, אֲבָאוֹת וַיְלָדִים יָדְעוּ
שֶׁהִגָּאֲלָה תַּגִּיעַ. כָּל מַעֲשֵׂה
טוֹב שָׁעָשׂוּ, קָרַב אֶת הַיּוֹם
שֶׁיָּבוּ נָשׁוּב לִירוּשָׁלַיִם.
הָאֱמוּנָה נִתְּנָה לָהֶם כַּח!

וְהַיּוֹם? הֲנִס קוֹרָה מוֹל הָעֵינַיִם שְׁלָנוּ!
שָׁבְנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. יְהוּדִים מְכַל הָעוֹלָם
בָּאִים לַכֶּתֶל, בּוֹכִים מִשְׂמָחָה, נוֹגְעִים
בְּאֲבָנִים הַקְדוֹשׁוֹת, וּמוֹדִים לַהֵשֶׁם עַל
כָּל הַטּוֹב שֶׁהוּא עוֹשֶׂה אִתָּנוּ.

לְמַדְנוּ שֶׁבְּגִלָּל "שְׁנֵאת חֲנָם" חָרַב הַבַּיִת. הַתִּיקוֹן שֶׁלָּנוּ הוּא – "אַהֲבַת חֵינָם!"
כְּשֶׁאַנְחֵנוּ מִוִּתְרִים, אוֹהָבִים כָּל יְהוּדִי, וְשִׂמְחִים בְּהַצְלָחָה שֶׁל חֲבֵרִים,
אַנְחֵנוּ בּוֹנִים בְּיָדֵינוּ אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי!

כָּל תְּפִלָּה שְׁאַתֶּם מְתַפְּלִים,
כָּל דָּף תּוֹרָה שְׁאַתֶּם לּוֹמְדִים,
וְכָל עֲזָרָה לְחֵבֶר –

הֵם הָאֲבָנִים הַקִּטְנוֹת
שֶׁבּוֹנוֹת אֶת הַגְּאֻלָּה.

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שִׂמַּח
מְאֹד בְּמַעֲשֵׂי יְדֵיכֶם!
אֲנַחְנוּ שְׂתָפִים שֶׁל הַנֶּשֶׁם!

חושבים ומשתפים – בואו נחשב ביחד:

1. האם קרה לכם שהרגשתם
עצב או קשי, ובכל זאת הצלחתם
לשמור על תקווה ושמחה?

2. מה אתם יכולים לעשות כּכּר
בכּתה או בהפסקה, כּדי להוסיף
”אהבת חנם” בעולם שלנו?